N°. 103. Ao 1832.

SURINAAMSCHE COURANT.

MAANDAG DEN 24sten DECEMBER.

ALGEMEENE SECRETARIJ.

Den 18 *December* 1832.

Door Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche W. I. Bezittingen, is benoemd tot *Klerk bij de Administratie der Finantiën* NICOLAAS MATHEUS SCHUSTER.

De Algemeene Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

ALGEMEENE SECRETARIJ.

Den 18 *December* 1832.

Alzoo de navolgende personen zich bij rekeste aan den Hoogen Raad der Nederlandsche W. I. Bezittingen, hebben geadresseerd, met verzoek, om te mogen verkrijgen, Brieven van Manumissie, voor de na te melden Slaven, te weten:

J. G. ENGEL, voor den Mulat PASOP, en den Negerjongen WINST, beide aan hem in eigendom toebehoorende.

JOHAN QUASSIE van ENGEL, voor den Negerjongen, genaamd FREDRIK, hem in eigendom toebehoorende.

SARA ELISABETH van RAATGEVER, en ADRIANA WILHELMINA van de Wed. RAATGEVER, voor de aan hun in eigendom aankomende Slavin AMBA.

FRANS JOHANNES THIEL, voor den Slaaf, genaamd MARINUS HENDRICUS FRANS THIEL, hem in eigendom toebehoorende.

G. C. FUCHS, voor de Slaven, met namen MATTHIJS en FREDRIK, beide aan hem in eigendom toebehoorende.

ABRAHAM DE LEON, voor de Mulattin LOUISA, den Mulat LOUIS, en den Musties ANTHONIJ, hem in eigendom toebehoorende.

JOHAN BEELDSNIJDER JUNIOR, voor den Musties CORNELIS, hem in eigendom toebehoorende.

ALEXANDER SALOMONS, voor den Mulat PHILIP, aan JAN van FRIDERICI in eigendom toebehoorende.

Zoo is het, dat de Hoogen Raad goedgevonden heeft, zulks algemeen bekend te maken, en een iegelijk, die eenig regt of pretentie op gemelde Slaven mogt sustineren, op te roepen, om binnen den tijd van *drie* weken, nadat deze bekendmaking voor het eerst in de openbare Dagbladen of Couranten zal zijn geplaatst geweest, van hun vermeend regt of pretentie, ter *Algemeene Secretarij* aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, de verzochte Brieven van Manumissie verleend worden.

De Algemeene Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

ALGEMEENE SECRETARIJ.

Den 20 *December* 1832.

De Heer JAN HENDRIK GEURSMA, benoemd zijnde tot *Tweede Luitenant* der Divisie *MATAPPIKA*, heeft den voor die betrekking bepaalden Eed, in handen van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche W. I. Bezittingen, afgelegd.

De Algemeene Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

ALGEMEENE SECRETARIJ.

Den 20 *December* 1832.

Alzoo J. ROBERTSON, Eigenaar van de Plantaadje *Johanna Maria*, gelegen in het Opper-District *Nickerie*, zich bij rekeste aan den Hoogen Raad der Nederlandsche W. I. Bezittingen, heeft geadresseerd, met verzoek om de Slavin *Greckij*, en haar zoon *Onverwacht*, van gemelde Plantaadje af- en op zijn privé-naam te mogen overschrijven.

Zoo is het, dat de Hoogen Raad goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren, op te roepen, alle degenen, dewelke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich daartegen te verzetten, om binnen den tijd van *veertien* dagen, na de dagteekening dezer, hunne schriftelijke oppositie ter *Algemeene Secretarij* in te dienen; zullende na verloop van dien tijd, door den Hoogen Raad zoodanig worden gedisponeerd, als bevonden zal worden te behooren.

De Algemeene Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

PARAMARIBO, den 24 *December* 1832.

OP HEDEN door Zijne Excellentie den Heer Gouverneur Generaal, geene *Audientie* zullende worden gegeven, en op Morgen Avond, ten Gouvernementshuize geen Gezelschap zullende worden afgewacht, zoo heeft de ondergeteekende de eer zulks door deze ter kennisse van het Algemeen te brengen.

De Chef van den Staf,
ESSER.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

NEDERLANDEN.

'S GRAVENHAGE, 24 October.

Er is dezer dagen weder druk aan het departement van buitenlandsche zaken gearbeid, en gisteren is er bij Z. M. een kabinetsraad gehouden. Men wil onderrigt zijn, dat de laatstelijk uit Londen ontvangen depeches inhouden, dat de Conferentie de hervatting der vijandelijkheden door eene der partijen, Holland of Belgie, of wel, door eenig ander rijk, in de bestaande geschillen tusschen de beide landen, niet zou toestaan, en gezind zoude zijn, om die gene der partijen te ondersteunen, die door de andere partij of door eenig ander rijk mogt worden aangevallen.

Uit de laatste bij ons ontvangen *Javasche Couranten* van Julij, blijkt, dat de opstand der Chinezen in het Krawangsche ten volle gedempt en de rust aldaar volkomen hersteld is; hebbende onder anderen ook de Heer *A. J. Bik*, fungerend Adsistent-resident der Bataviasche Ommelanden, eene betuiging der tevredenheid van de Indische Regering over zijn bij die gelegenheid gehouden gedrag ontvangen. Intusschen heeft de Gouverneur-Generaal, bij een besluit van den 19 Mei, dat van den 26 Julij 1831, waarbij vergunning tot het aanvoeren van een bepaald getal arbeiders uit China voor den landbouw en de fabrijken op Java was verleend, weder ingetrokken, en zulks op grond, «dat die vergunning hij de uitkomst was gebleken, niet aan het doel te beantwoorden en alleen geleid had, om op Java lieden, tot het uitschot der Chinesche natie behoorende, aan te voeren, die tevens gevaarlijk voor de openbare rust waren, zoo als de gebeurtenissen in de residentie Krawang hadden bewezen."

Nopens de militaire operatiën ter Westkust van Sumatra zijn wij thans in de gelegenheid gesteld den hoofdzakelijken inhoud der sedert ontvangene rapporten, aan onze lezers mede te deelen;

«Volgens de eerste, was het beruchte hoofd *Nan Tjerdik* voornemens een' algemeenen aanval door de padries, zoo in de beneden- als bovenlanden, op een bepaald tijdstip te doen ondernemen, hetwelk volgens de latere berigten, geheel verijdeld is geworden.

«Na dat de resident en militaire kommandant te Padang uit de bovenlanden de tijding had ontvangen van den beraamden aanval der padries van Bonjol, Agam, 51 Kotta's, Lintou en 4 Kotta's, werd de Luitenant *Poland* met 40 Amboinezen en de Luitenant *Bender* met 20 Europeanen naar het Priamansche gezonden.

«Het kort daarop ontvangen berigt, dat de vijandelijkheden der padries een meer ernstig aanzien begonnen te krijgen, noopte den Luitenant-Kolonel *Elout* om onmiddelijk met de geheele 6e kompagnie Europeanen, zelf naar de bedreigde posten te vertrekken, en kwam deze na een togt van vijf dagen op het fort Kock aan.

«Aldaar ontving hij van Tandjong Alam en van den regter vleugel der bezette bovenlanden de meest geruststellende tijdingen, waaruit bleek, dat de tijdige bewegingen van onze zijde den aanval der padries hadden voorgekomen.

«De padries waren ook onderling oneenig geworden, en Tjilatan en Kapaauw twee padriesche distrikten voor genoemd fort, kwamen tot dadelijkheden.

«De Kapitein *de Sturler* heeft zich in de noodzakelijkheid bevonden, om een aanval tegen de padries van Bonjol te ondernemen, welke geheel in ons voordeel is afgeloopen.

«Het rapport van dezen officier luidt, dat hij van Tico gemarcheerd zijnde, en nabij Mengoppo, een bijna ondoorgankelijk moeras, met veel moeite te hebben gepasseerd, in een verlaten kampong aankwam, welke doorgetrokken zijnde, hem op een uitgestrekt rijstland bragt, alwaar hij den vijand in klein getal ontmoette. Nadat van onze zijde eenige schoten gelost waren, zag men den vijand van alle kanten te voorschijn komen. De Luitenant *Engelbert van Bevervoorde* voerde de Maleische hulpbenden aan, en bevond zich links van onze troepen. Na nog eenige passen voortgerukt te zijn, ontdekte men eene benting door de padries bezet, die, zoodra zij onze troepen in het gezigt kregen, dezelve met een hevig vuur uit het klein geweer begroetten; buiten schot zijnde, bragt dit onze troepen geen nadeel toe. De Maleische hulptroepen, waren te gelijk met de padries uit eene andere benting slaags geraakt.

«Daarna voortgerukt zijnde tot eene andere benting, bezet door den Toeanko *Imam* van Bonjol, aan de eene zijde door eene ondoorwaadbare rivier gedekt, liet de Kapitein *de Sturler* met de handmortier twee à drie schoten in die benting vallen, en gaf daarna last, om dezelve stormenderhand in te nemen.

«De vijand verdedigde zich hardnekkig en weerde den eersten aanval af doch was daarop genoodzaakt de benting met alle overhaasting te verlaten, de vlugt nemende naar Bauwang, met achterlating van meer dan 200 geweren, 150 lansen en sabels, over de 500 ponden buskruid en alle hunne kleedingstukken, huisraad, geld, enz. Naar het groote nachtleger, hetwelk in en om de benting opgeslagen was, berekende men den vijand op meer dan 5000 man.

«De Kapitein *de Quay* meldt in zijn

voorloopig rapport, de overmeestering en vernieling der versterkte kampong Kapaauw.

« Uit een nader berigt van gemelden kapitein blijkt, dat het geheele district van Tjilatang met de kampong Baroe en Magé in onderwerping is gekomen.

« Door bemiddeling van den in onderwerping gekomen Toeanko *Nan Gapau*, trachtte men de gemelde twee nog wederspannige hoofden mede in onderwerping te brengen, om, dus doende, zoo mogelijk zonder verder bloedvergieten, de zaken met de padries te schikken. Intusschen werd van alle kanten gewerkt tot het daarstellen van groote communicatie-wegen.

« De padries uit de reeds overwonnen districten bezochten zonder eenig wantrouwen de legerplaats onzer troepen, en hadden reeds met dezelve eenen gemeenzamen omgang, waartoe zij voornamelijk gekomen zijn door de beleidvolle wijze, waarop onze officieren hun vertrouwen hebben weten in te boezemen.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, den 21 October.

In het Belgische dagblad *Journal d'Anvers*, leest men het volgende:

Staatkundig Overzigt.

Men is nog verre van een einde te zien aan de walgelijke misleidingen waaraan Belgie ten doel staat. De intogt der Franschen, welke het Belgische leger het honend voor deszelfs eer kan beschouwen, schijnt andermaal uitgesteld. Dit uitstel is buiten en behalve op de moeijelijkheid die onze nationaliteit betreft, hoofdzakelijk gegrond op gewigtige staatkundige zwarigheden. Frankrijk alleen wenscht in de daad het geschil door de wapenen en eene vijandelijke tusschenkomst te beslechten, om dat de zaak voor hetzelve een vraagstuk van beginsel en van grondgebied uitmaakt; van beginsel, tot bevestiging van deszelfs omwenteling, van grondgebied, op dat Belgie deszelfs grenzen ten voormuur zij.

Engeland, hetwelk geenszins dezelfde redenen heeft, en zonder zijne eigen belangen te krenken, den oorlog niet aan Holland kan doen, doet al het mogelijke om onzijdig te blijven, en men moet zich overtuigd houden, dat hetzelve in niets zal stemmen, hetwelk het Haagsche kabinet onmiddelijk zou kunnen verstoren, of de Hollanders zou kunnen verzwakken. Wat Rusland, Oostenrijk en Pruissen betreft, derzelver staatkunde is gelijktijdig, van den algemeenen oorlog te voorkomen en van het monarchale stelsel, hetwelk vroeg of laat, door het vereenigen der orde met vrijheid, den vrede van Europa moet hergeven, tegen het revolutionnaire stelsel te verdedigen. Deze mogendheden ondersteunen Holland en zullen nooit gedoogen dat het door eene andere magt, dan die der Belgen, aangetast worde. Zoo het mogelijke ware, dat zij de Fransche tusschenkomst gedoogden, zou het wezen op voorwaarden, die dezelve beperkte tot daden zonder beslissend gevolg ten nadeele van Holland.

Men gevoelt hoezeer deze toestand de eensgezindheid der mogendheden moeijelijk maakt en hoezeer dezelve de houding versterkt van Holland, hetwelk voor niets beducht is en ook inderdaad niets te vreezen heeft, zoo lang de wijfeling van deze staatkundige balans zal duren.

Wij gelooven niet dat er kwestie zij, van het inrukken van een Fransch leger, om hetzelve te doen handelen in tegenwoordigheid van ons werkeloos verblijvend leger. Nimmer zal het, aan wien het ook zij, de eer van te strijden en te overwinnen afstaan. Hiervan zoude echter kwestie zijn, zoo men geloof wilde geven aan den *Courrier Français*, die er bijvoegt, dat deze aanmatiging de Fransche soldaten in de haat zou doen vervallen en voor de verontwaardiging der Belgische officieren zou moeten wijken.

Inmiddels, zegt hij, is dit denkbeeld niet opgegeven, en zoo men er bij bleef volharden, zou er zich voor Frankrijk eene gewigtige vraag opdoen. Het kasteel van Antwerpen te belegeren, is de stad aan de verwoesting prijs geven, want naar hetgeen *Chassé* in minder ernstige omstandigheden gedaan heeft, kan men verzekerd zijn, dat niets hem in geval van belegering zou tegenhouden. In het eerste oogenblik zouden de Belgen misschien meer het oog geslagen houden op het innemen der Citadel, dan op het vernielen van hunne eerste handelstad, maar dit oogenblik voorbij, zou het kermen volgen en zou men alsdan in tegenstelling aan zoo vele vernielde rijkdommen, zoo vele vernietigde middelen van bestaan, zoo vele bedroefde gezinnen, aan de Franschen, het bloed hetwelk zij tot verovering van het kasteel gestort zouden hebben, ten goede houden? Zouden zij zich lang verheugen over een door Belgie zoo duur betaalde zegepraal. Zoo de bemagtiging der Citadel tot zulk een hoogen prijs verworven moet worden, voegt het dan niet, en onvermijdelijke verwijtingen te voorkomen, dat eene zoo zware opoffering het werk zij der inlanders, eerder dan van een hulpleger.

Alzoo doen de moeijelijkheden zich op bij elken stap. Het bemagtigen van Antwerpen zelf zal aan de Belgen het bezit der Schelde niet verzekeren. *Willem* blijft zich in staat bevinden, om dezelve voor hen te sluiten, en zulks tevens voor de Engelsche scheepvaart te doen; reeds geven de Haagsche dagbladen het vertrouwen te kennen, dat deze enkele maatregel den Engelschen handel weldra zal afkeerig maken van de blokkade met welke men Holland bedreigt. Zal men zich de Schelde met geweld openen? dan mag men doen wat men wil, dan is het oorlog.

Inmiddels zijn de zaken nogmaals veranderd, en het schijnt dat men op nieuw moet afzien en van de dwangmiddelen en van de Fransche tusschenkomst. Uit de staatkundige mededeelingen, den 11den dezer, door den Minister van buitenlandsche zaken aan de Hollandsche Staten-generaal gedaan, blijkt, dat er in het laatst der vorige week, dat is te zeggen den 12den en 13den, aan Holland nieuwe openingen zijn gedaan, waarover het gouvernement beraadslaagde.

De gesteltenis van het land, de onmogelijkheid om eenen beslissenden oorlog gedurende den winter te voeren, de geregte vrees om aanstaande jaar eenen algemeenen oorlog te verwekken, dit alles doet vurig verlangen, dat die nieuwe onderhandeling eenen gunstigen uitslag moge hebben.

EDICTALE CITATIE.

Uit krachte van acte tweede default, met admissie tot eene derde daging, in dato 9 November 1832, verleend door den Hove van *Civile en Criminele Justitie der kolonie Suriname*, aan THOMAS BUTTLER PARRY, als door substitutie van ALEXANDER FERRIER, thans beheerende den Boedel van wijlen JOSEPH ROBERTSON, impetrant van *Edictale Citatie.*

Zoo worden door mij Exploicteur bij den Hove van *Civile en Criminele Justitie dezer Kolonie*, voor de derde maal bij openbare Edicte *ad valvas curiæ*, gedagvaard, gelijk ik dagvaard bij dezen, alle buitenlandsche Crediteuren van den Boedel wijlen JOSEPH ROBERTSON, en voorts allen en een iegelijk, die eenige actie of pretentie tot lasten van denzelven zoude vermeenen te hebben, geimpetreerdens.

Omme te compareeren ter geprivilegeerde rolle van het *Geregtshof der Kolonie Suriname*, welke gehouden zal worden in de maand Junij 1833, ten einde aldaar de impetrant *qq.*, te zien dienen van acte tweede default en derde daging bij Edicte *ad valvas curiæ*, en wijders met den impetrant voort te procedeeren als naar regten.

En opdat niemand hiervan eenige ignorantie zoude kunnen of mogen pretenderen, heb ik deze gepubliceerd en geaffigeerd, als naar stijle, aan *Paramaribo*, den 22 December 1832.

N. L. BRAAM,
Exploicteur.

ADVERTISSEMENTEN.

SCHEEPS-TIJDING.

BINNENGEKOMEN.

Het Schip *Agenoria*, Kapt. WM. VAN DER KOLFF, van *Amsterdam*; is van de *quarantaine* ontslagen.

TE BRAAMSPUNT AANGEKOMEN:

Z. M. Oorlogsbrik *Pegasus*, Kapt. Luit. J. P. MULLER, van *Curaçao*; ligt *quarantaine*.

UITGEKLAARD.

De Noord Amer. Brik *Cadet*, Kapt. W. GROVER, naar *Glouchester*; lading: 223 vaten Malassie.

Gedrukt te *Paramaribo*, bij de Erven J. BRINK.